

Antikk komedie holder ennå

"Lysistrata" på Hålogaland teater er både artig og veldreid. Men, ikke akkurat dødssexy, mener vår anmelder. Erling Steenstrup var på premieren i går:

Skuespillerne er allerede på scenen når publikum finner plassene i salen. De driver med gymnastisk oppvarming og legger inn litt lett gruppemarsjering. Så danner de en tett formasjon og plutselig er det det klassiske, eller skal vi si antikke, koret som ønsker både publikum og selveste hovedrollen velkommen.

Marit Adeleide Andreassen tar scenen med den største selvfølgelighet og fleiper uanstrengt med publikum om lokale vær- og føreforhold - før vi settes tilbake til antikkens Hellas og krigen mellom Sparta og Aten for 2 500 år siden. Hun er Lysistrata, som altså har gått inn i teaterhistoria fordi hun klarte å forene kvinnfolkene i både Sparta og Aten til å gå til sexstreik for å få slutt på krigen.

HT har valgt å gjøre Aristofanes' komedie til en musikal, med stram koreografi av Jakob Höglund. Han har også rollen som spartaneren Lampito, og er et sprekt tilskudd til staben på teatret. Både den militært inspirerte koreografien og Even Børsums lett ombyggbare skumplast-scenografi underbygger flyten og drivet i handlinga. Tore Bruvoll sin musikk veksler mellom Zorba-klanger, vakkert fiolinspill og kampsanger i marsjtakt, med litt Grand Prix- sound, slik som denne.

Sjøsagt har Ragnar Olsen gjendikta teksten til velfungerende nordnorsk scenespråk - i tillegg til at spartanerne snakker militant finlandssvensk - og det er rett så lystig i flekkan. Det må ha vært ganske lekent under innstuderinga av stykket, det enkle grepet med å la skuespillere av begge kjønn hekte på seg kjønnskjenntegn utenpå klærne har helt klart komisk effekt. Det mannlige organet reguleres effektivt i både hel og halvspenn - og det gode nordnorske arbeidsnavnet brukes enkelt og naturlig i dialogen. Så langt er det bare de lokale tabloidene som har prøvd å finne noen som lar seg sjokkere, men for å si det rett ut: En tøykuk gir ikke mye sexsjokk i 2010. Søt va dæm!

Nå er det vel å trekke det for langt å si at den godeste Aritofanes i år 411 før vår tidsregning var feminist og pasifist i dagens betydning av ordene, men Ragnar Olsen får i hvert fall poengene tydelig nok fram.

Og for denne anmelderen har det aldri vært noe galt med begrepene fred, frihet og kjærlighet. På HT har det også blitt god underholdning.